

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗΘΗΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἄλλοι ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμῆς 100. Ἐξέ-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνον δραχ. 30.

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.
Αμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ Ἑλλ. ἐν γέ-
νοι τῶν Ἑλλ.ν Κρατῶν σελλήνια 10.
Ἐξέμνηνοι καὶ Τρίμηνον ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΘΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, εἰλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην εἰσυδύησιτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β' — Τόμος 44ος

Ἀθήναι, 18 Σεπτεμβρίου 1937

Ἔτος 60ον. — Ἀριθ. 42

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΠΙΠΗ

Ὁ στρατῶνας ξύπνησε μὲ χαρῆς καὶ τραγούδια, ὅπως γινόταν ἄλλωστε κάθε πρωτὸ σὲ τοῦτες τῆς μακαρισμένης διακοπῆς. Γιατὶ ἦταν ἕνας πραγματικὸς στρατῶνας ἐγκαταστημένος στὸ φιλόξενο ἐξοχικὸ σπίτι, ὅπου ἐκτός ἀπὸ τὰ τέσσερα ἀγόρια τῆς οἰκογένειας, περνοῦσαν τὸ καλοκαίρι τους καὶ δύο ξαδέφφια κι' ἕνας μικρὸς φίλος τῶν παιδιῶν.

Τὸ ἄθροισμα λοιπὸν ἦταν ἑπτὰ ἀγόρια, καὶ εἶναι κάπως δύσκολο νὰ ζητήσῃ κανεὶς ἀπὸ ἑπτὰ ἀγόρια νὰ καθήσουσι φρόνιμα. Ὁ παππούς ὁμως καὶ ἡ γιαγιά ἦταν γέροι, ἤθελαν τὴν ἡσυχία τους, καὶ τὸ καλοκαίρι, μ' ὄλο πού τοὺς ἔφερενε μεγάλες χαρῆς, τοὺς ἔφερενε καὶ μεγάλους κόπους.

Γιὰ καλὴ τους τύχη, στὶς δύσκολες αὐτὲς περιστάσεις εἶχαν καὶ τὴ θεία Δί.

Ἡ θεία Δί, παρὰ τὸ κινεζικὸ ὄνομά της (πού ἄλλωστε δὲν ἦταν τὸ δικό της ἀλλὰ τὸ χαϊδευτικὸ πού της εἶχεν δώσει τ' ἀνίψια της) ἦταν μιὰ θεία ἠλικιωμένη, ἀνύπαντρη, πολὺ εὐθυμὴ καὶ πολὺ ἀξία.

Ἀγαποῦσε ἐξαιρετικὰ τὰ παιδιά μὰ ἦταν δίκαιη, καὶ γι' αὐτὸ μοίραζε ἐξ Ἰσοῦ ἀφθονες τῆς ἀμοιβῆς ὅσο καὶ τῆς τιμωρίας.

Ἦταν πιδ ἀοστηρὴ ἀπὸ τὴ γιαγιά κι' ἔτσι τὰ παιδιά τὴν φοβόνταν λιγάκι. Ὅσο ὅσο τὰ χαϊδεύε καὶ φρόντιζε περισσότερο ἀπὸ ἐκείνη νὰ τὰ διασκεδάσῃ, κι' ἐπειδὴ δὲν θύμωνε ποτέ, κατάρθωνε συχνὰ νὰ ὑποτάσῃ πολλοὺς ἀνυπότακτους.

Ἦξεραν ὁμως πὺς ὅταν ἔλεγε μιὰ φερά ὄχι, ἦταν ὄχι καὶ κανένας δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὴν κάνη

νὰ ὑποχωρήσῃ. Κι' ὁ Ἅγιος Στυλιανὸς ὁ ἴδιος ἀν κατέβαινε, οὔτε αὐτὸς δὲν θὰ κατάφερνε τίποτε, ἔλεγαν τὰ παιδιά.

Ὁ Ἅγιος Στυλιανός, ὁ καλὸς προστάτης τῶν παιδιῶν, ἦταν ἕνας ἅγιος πού ἡ καλὴ γερωντοκὸρὴ τὸν σεβόνταν καὶ τὸν τιμοῦσε πολὺ. Προσευχόταν σ' αὐτὸν μὲ θέρημη, καὶ ἔλεγε πὺς ὁ μεγάλος ἅγιος τῆς ἔκανε πάντοτε ὅ,τι τὸν παρακαλοῦσε.

Τὸ εἰκόνισμά του βρισκόταν μαζί μὲ τ' ἄλλα εἰκονίσματα σ' ἕνα ἰδιαίτερο δωματιάκι τοῦ σπιτιοῦ, πάντοτε στολισμένο μὲ λουλούδια καὶ μὲ τὸ καντηλάκι του πάντοτε ἀναμμένο.

Κάθε βράδυ, τὰ παιδιά μαζεῦόνταν στὸ δωματιάκι ἐκεῖνο καὶ ἔκαναν τὴν προσευχή τους, καὶ ἡ θεία Δί ὑπαγόρευε στὰ παιδιά τὴν ἴδια πάντα

φράση πού ἔπρεπε νὰ τὴν ἐπαναλάβουν ; « Ἄγιε Στυλιανέ, φώτισέ μας γιὰ νὰ εἴμαστε λιγώτερο διαβολάκια ».

Αὐτὸ τὸ « μὰς » ἀφοροῦσε βέβαια ἀποκλειστικὰ τὰ παιδιά. Μὰ ἡ θεία Δί τὸ ἔλεγε μὲ τόση θέρημη καὶ δύναμη ὅστε ἀκούγοντάς τὴν θὰ πίστευε κανεὶς πὺς ἔβαζε μέσα στὰ παιδιά καὶ τὸν ἑαυτὸ της.

Ἦστερα ἀπὸ τὴν προσευχή, τὰ παιδιά ἔκαναν τὸ σταυρὸ τους καὶ τέλος ἔφθανε ἡ μεγάλη στιγμή : ὁ φρονιμώτερος τῆς παρέας εἶχε τὸ δικαίωμα, γι' ἀνταμοιβή του, νὰ σβύσῃ τὰ κεράκια. Γιατὶ τὰ παιδιά ἀναθῶν ἀπὸ ἕνα κεράκι μπροστὰ στὰ εἰκονίσματα, κι' ἀπὸ δύο μάλιστα ἀν ἤθελαν. Ἦταν ὁ πέροχο, σωστὴ φωταψία.

Ποτὲ δὲν πῆγαιναν κάτω στὴ χώρα δίχως ν' ἀγοράσουσι ὀλόκληρη προμήθεια, ἀπὸ τὰ καλύτερα πού μποροῦσαν νὰ βροῦν, καὶ ὁποῖος ἤθελε νὰ κάνη εὐχαρίστηση στὴ θεία Δί, τῆς ἔφερενε κεριά γιὰ τὸ εἰκονοστάσι, καὶ μικρὰ καὶ μεγάλα.

Τὸ μόνο κορίτσι τῆς παρέας, ἡ Κικὴ (σωστὸ ἀγοροκόριτσο, ὅπως ἔλεγαν) εἶχε μείνει ὀνομαστή, γιὰ τὴ τῆς ἔφερε μιὰ μέρα τρεῖς ὀλόκληρες ντουζίνες, πού τῆς εἶχε ἀγοράσει ἀπὸ τὸ χαρτζιλίκι πού της ἔδωσε ὁ παππούς.

Ἡ Κικὴ αὐτὴ, πού εἶχε κλείσει κιόλας τὰ δεκατέσσερα, ἦταν ἡ

« Ὁ Πίπης σφάγιασε, χτυπήθηκε, κυλίσθηκε χάμου... »

μεγαλύτερη απ' όλα τα παιδιά. Ύστερα έρχονται με τη σειρά ο Άλέκος, ο Γιάννης, ο Πέτρος, ο Κώστας, ο Ανδρέας, ο Λάμπης και τέλος ο Πίπης, ο μικρότερος μ' όχι κι' ο λιγώτερο ξακουστός, που μ' όλη τη νεκρή του ηλικία έδειχνε πως είχε μέλλον. . .

Αυτό σήμαινε, βεβαίως η θεία Λί, πως σε λίγα χρόνια θα γινόταν ίδιος με τους άλλους, αν όχι και χειρότερος.

Για την ώρα μόνο τα κοντά του ποδαράκια, καθώς και το μικροσκοπικό του άναστημα και η τρυφερή του ηλικία (δεν είχε ακόμη κλείσει τα έξη) τον έκαναν να μένη πίσω από τους άλλους, και αυτό έφερνε σε απόγνωση την θαρραλέα και τολημηρή καρδούλα του.

— Είμαι κι' εγώ άντρας αν τους άλλους, έλεγε και τέντωνε το κορμάκι του όσο μπορούσε.

Και άξιωνε να του φέρουνται ίσα με τους άλλους, ακόμη κι' όταν έπρόκειτο για τιμωρία. Κι' όποτε τύχαινε να άμφιβάλλουν για τις έκανότητές του, τον έπιαναν κάτι θυμό που ήταν φοβερό να τον βλέπουν κανείς.

Τότε η θεία Λί τον τραβούσε σέροντας ως το εικόνημα του Αγίου Στυλιανού και τον άνάγκαζε να ζητήση συγχώρηση. Αυτό δεν γινόταν βέβαια και με το πρώτο, μ' η καλή θεία πάντοτε στο τέλος πετούχαινε τη μετάνοια του άμαρτωλού, με τη βοήθεια του προστάτη τους Αγίου.

— Γιατί, έλεγε με βεβαιότητα, ό,τι του ζητήση κανείς με θέρημ πάντοτε το κάνει.

Και τάλεγε αυτά με τόση πίστη, που έπηρέαζε τα παιδιά και τα έκανε να έχουν άπόλυτη έμπιστοσύνη στον Άγιο Στυλιανό.

Και να τώρα, έφτασε η ήμέρα του άξιωμανημόνευτου έπεισοδίου, η της καταστροφής, όπως την ώνόμασαν άργότερα.

Στην αρχή όμως ήταν το πιο χαρμόσυνο περιστατικό για τα παιδιά. Από την παραμονή δεν έκαναν τίποτε άλλο παρά μονάχα γι' αυτό να μιλούν.

Επρόκειτο να κάνουν ένα δλόκληρο ταξίδι, μάλιστα ταξίδι, γιατί η λέξη έκδρομη είναι πολύ φτωχή για να χαρακτηρίση μιά διαδρομή τόσο μεγάλη.

Τα παιδιά θα πήγαιναν από το πρωί με το ποδήλατο, αν άγαπάτε, στο μακρυνό κτήμα ενός συγγενούς τους. Έκει θα τους είχαν έτοιμάσει ένα σωστό συμπόσιο, θα χόρευαν, θα διασκεδάσαν όλη την ήμέρα, και δεν θα γύριζαν παρά άργά το βράδυ με το φεγγαράκι.

Θα σχηματίζαν σωστό λόχο ποδηλατιστών υπό την άρχηγία μίας νέας κοπέλλας, φίλης τους, που κι' αυτή ήταν καλεσμένη στο κτήμα.

Όστόσο, έπειδη ο δρόμος ήταν πολύς, ο πακποδς και η γιαγιά δυσκολεύτηκαν κάπως στην αρχή να δώσουν την άδεια, γιατί φοβόνταν μήπως τα παιδιά κουραστούν η μήπως τους συμβή τίποτε στο δρόμο.

Στο τέλος ύποχώρησαν, μ' όυτε για ιδέα βέβαια ν' άφήσουν τον Πίπη να πάη μαζί με τους άλλους, και αν δεν του είπαν την φοβερή αυτήν άπόφαση, είναι γιατί έκριναν φρονιμώτερο να την κρατήσουν μυστική.

Μ' η Πίπης, κι' αυτός όυτε για ιδέα φαντάσθηκε ποτέ πως μπορούσαν να του στερήσουν την έκδρομή.

Μπορούσαν να διασκεδάσουν χωρίς αυτόν; Πήγαινε πολύ ώρα τα ποδήλατο και στις άνηφοριές θα πιανόταν από το ποδήλατο κανενός μεγάλου.

Κι' άποκοιμήθηκε πλάθοντας χρυσά όνειρα γι' την έπομένη.

Οι άλλοι γελοούσαν κάτω από τα σεντόνια τους, ώ χωρίς κακία βέβαια, μ' τέλος πάντων γελοούσαν καθώς συλλογίζονταν το θυμό του Βενιαμίν τους όταν θάβλεπε πως του την είχαν παίζει. Κι' έλεγαν μέσα τους : — Η κακομοίρα η θεία Λί, τί έχει να τραδήξη !

Γιατί πραγματικά στη θεία Λί έπάνω έπεφταν πάντα όλες οι δυσκολίες και όλες οι άναποδιές.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Φαντάσου τί θα γινόρασε αν έλεφε το φεγγάρι στη γη . . .
— Ναι, αλλά φαντάσου αν η γη έπεφε στο φεγγάρι !
Α. Χαϊμαριός

Όταν η γιαγιά, η καϊμένη η γιαγιά η τόσο τρυφερή είχε πει άπελτισμένη :

— Αυτός ο μικρός πολύ θα λυπηθώ—η θεία Λί της είχε άπαντήσει :

— Θα λυπηθώ ; όχι-όχι, θα γίνη έξω φρενών από το θυμό του.

Κι' ύστερα, μ' άπόλυτη έμπιστοσύνη στον εκυτό της είχε προσθέσει :

— Μ' η εγώ θα τον ήμερώσω, μείνετε ήσυχη.

Η θεία Λί τα κανόνισε όλα. Το πρωί τα παιδιά πήραν ένα έλαφρό μ' ά δυναμωτικό πρόγευμα. Δεν έπρεπε βλέπετε να βαρύνουν το στομάχι τους. Οι άθληται πρέπει να είναι λιγόφαγοι για να μπορούν να επιτύχουν τις επιδόσεις τους.

(Άκολουθεϊ)
André Beuyère ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΑΝ
ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΜΕΓΑΛΗ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ

Τό ανέκδοτο που θα σας διηγηθώ μαρτυρεί πως υπάρχουν και λέξεις, που ο λαός τις θεωρεί μεγάλη πολυτέλεια, αν και δεν κοστίζουν τίποτα.

Σε μιά φτωχογειτονιά ζέπεσε μιά οικογένεια που άλλη φορά ήταν εύπορη. Οι καινούργιοι της γείτονες δεν τη πολυχώνευαν γιατί, απ' τα καλά της χρόνια, η ζεπεσμένη οικογένεια διατηρούσε μερικές συνήθειες που τις έβρισκαν άταίριαστες με την τωρινή της κατάσταση. Μιά μέρα, μιά γριά γειτόνισσα, άκούοντας ένα παιδί από την οικογένεια εκείνη να φωνάζη :

«Μητέρα ! μητέρα !» και τη μικρή άδερφή του να του άπαντή : «ή μητέρα δεν είν' έδω», είπε σιγά σε μιάν άλλη :

— Ξαφνικό να τους έρθη ! δεν έχουν πακούτσι να βάλουν, δεν έχουν ψωμί να φάνε, και τη μάνα τους τη λένε μητέρα !

Κι' η άλλη άποκρίθηκε :

— Πάλι καλά που δεν τη λένε και μαμά ! . .

Ο ΑΝΑΤΑΣ

Η ΓΙΑΓΙΑ ΚΙ' Ο ΕΓΓΟΝΟΣ

— Έχεις χαρακιές βαθείες
Και τα μάγουλα σκαμμένα.
Τ' είναι κοΐτες οι σπαθιές
Δεν τό μαρτυράς σε μένα ;

Έέρω, όχι, ναι ! καλέ γιαγιά . . .
Κάθε άπάτη, κάθε ψέμμα,
Κάθε κίβρα—χαρακιά
Και μαχαίρι δίχως αίμα.

Μ' όσα χάρδια τρυφερά
Τέτοια χαρακιά δεν κείναι.
Άν μπορούσες, τί χαρά !
Κοριτσάκι θάχες γίνει,

Ν' ας καμαρώσω έμπρός μου
Σ' αν Πεντάμορφη του κόσμου.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ
(Η άναδημοσίωση άπαγορεύεται)

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

Άγαπητοί μου,

ΤΑ χελιδόνια άρχισαν νάνη-συχούν. Ο άέρας έδρόσισε, τα σύννεφα σκεπάζουν τον ήλιο συχνά, κάποτε πέφτει και βροχή. Τελείωσε πιά το καλοκαίρι. Και τα χελιδόνια που τόσο τό άγαπούν, έτοιμάζονται να φύγουν για να τό βρουν άλλο. Αυτό τό καλό έχουν εκείνοι που ταξιδεύουν, η άνθρωποι είναι η πουλιά. Όλη η γη είναι δική τους. Κι' έπειδη όυτε τό καλοκαίρι βασιλεύει τον ίδιο καιρό σ' όλη τη γη, όυτε ο χειμώνας, μπορούν ν' άφίνουν ένα μέρος όπου η καλή εποχή τελείωσε και να πηγαίνουν σ' έν' άλλο όπου άρχίζει. Καμιά φορά φεύγουν γυρεύοντας και τον ήπειο χειμώνα η την άνοιξη, τη γλυκειά θερμοκρασία που κάνει τη ζωή τους εύχάριστη, όσο θα την έκανε δυσάρεστη η άνυπόφορη ζέση η τό άνυπόφορο κρύο που θα είχαν, αν έμειναν πάντα στο ίδιο μέρος. Από τους ανθρώπους λίγοι βέβαια έχουν αυτό τό προνόμιο. Είναι οι πολύ πλούσιοι που, άνεργοι συνήθως, μπορούν να ταξιδεύουν και να ζουν όπου θέλουν. Άλλά τα πουλιά τό έχουν σχεδόν όλα. Είναι «εποδημητικά». Μόλις η θερμοκρασία άρχισή να μνή τον άρέση, φεύγουν για να βρουν άλλη καλύτερη.

Έτσι και τα χελιδόνια έτοιμάζονται τώρα για την χρονιάτικη άποδημία τους, τό μεγάλο έναέριο ταξίδι χωρίς άερόπλοια η άεροπλάνα, πάνω από στεριές κι' από θάλασσες. Έμειναν έδω έφτά σχεδόν μήνες, από τό Μάρτη, όταν τόσο μάς χαροποίησε ο έρχομός τους σαν προμήνυμα της καλής εποχής. Έκνάχτισαν τις χαλασμένες φωλιές τους όπου γέννησαν τα όγουλάκια τους, και μεγάλωσαν τους άγαπημένους νεοσσούς. Τώρα τα χελιδονάκια είναι αρκετά μεγάλα, έμαθαν να πετούν, μπορούν και να ταξιδέψουν. Όχι όμως και να κάμουν όλο τό ταξίδι άβοήθητα. Όταν θα κουράζονται, τα μεγαλύτερα θα τό σηκώνουν στη ράχη τους. Άλλά δεν είναι μόνο τα χελιδονάκια που δυσκολεύουν κάπως τό ταξίδι : είναι και τα γέριχα χελιδόνια, που δεν έχουν πιά δυνάμεις για πολύ μακρυνό πέταγμα. Αυτά τί θα τό κάμουν ; Θα τό κουβαλούν στη ράχη τους τα φιλόστοργα παιδιά τους και τα έγγόνια τους ; Όχι, δεν έχουν τόση άυταπάργηση τα χελιδόνια για τους γέρους τους. Για τα παιδιά τους μπορεί να θυσιάσουν—αυτά είναι τα πολύτιμα, αυτά πρέπει να ζήσουν—για

τους γονείς τους όμως και τους πάππους, όταν είναι πολύ γερασμένοι, άδιαφορούν. Αυτοί έζησαν πιά. Και τους άφίνουν στην τύχη τους. Άν άνθέξουν στο μεγάλο ταξίδι, έσώθησαν : αν οι δυνάμεις τους τάφήσουν, θα πέσουν έξαντλημένα τα δύστιχα, να πνιγούν σε καμιά θάλασσα η να ξεψυχήσουν σε καμιάν άφιλόξενη γη. . .

Λέγε για κάποιους άρχαίους λαούς, πως τους γέρους τους γκρέμιζαν σε βάρβαρο σαν άχρήστα «άχθη άρούρης». Φυσικά, οι λαοί εκείνοι ήταν πρωτόγονοι, βάρβαροι, άγριοι. Άλλά μήπως έτσι «πρωτόγονα» δεν είναι και τό ζώα, που καμιά εξέλιξη δεν έχουν και μόνο τό ένστικτό τους τό κυβερνά ; Γι' αυτό δεν άπόρησα πολύ όταν διάβασα κάπου, πως και τα χελιδόνια κάνουν κάτι παρόμοιο : Στο μεγάλο γυμνάσιο που διοργανώνουν πριν από την άποδημία, κρίνουν και

την άντοχή των γέριχων πουλιών, κι' όσα ίδοθν πως δεν θα μπορούσαν νάνθέξουν στο μεγάλο ταξίδι, τό σκοτώνουν ! Τό φανταζόσαστε αυτό για τα χαριτωμένα χελιδόνια, που μάς χαροποιεί ο έρχομός τους, μάς εύφραίνει η παρουσία τους και μάς λυπεί η άναχώρησή τους ; Μ' η κι' ο συγγραφέας που άναφέρει την άπογοητευτική αυτή λεπτομέρεια της ζωής τους, προσθέτει : «δεν πρέπει να παρατηρούμε τη φύση από πολύ κοντά». Κι' άλήθεια, πολλές τέτοιες άπογοητεύσεις μάς δίνει. Μήπως κι' οι μέλισσες—άλλη μας χαρά και λαιτρεία—δεν διώχνουν τόσο σκληρά τάρσενικά τους—τους κηφήνες—και δεν τους σκοτώνουν, η δεν τους άφίνουν να φοφήσουν από την πείνα και τό κρύο, τό χειμώνα, έξω από τη ζεστασιά και τό μέλι της φωλιάς ; Η δεν έχουν ψυχή κι' οι κηφήνες ; . .

Σ' ας άσπάζομαι **ΠΑΙΔΩΝ**

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Αυτή η σκέψη βασάνιζε πολύ τον κακόμοιρο τον Γκουινάρη. Μήν άξιζε την τιμωρία που του έκαμε ο Άψύς ; Ήταν πολύ μετανοιωμένος κι' απ' τό κακό του δεν είχε όρεξη όυτε να φάη. Φαντασθήτε, αυτός, ο πιο φάγας, ο πιο άδηφάγος απ' όλα τα ζωντανά ! Καθόταν δλημέρα στο κουμάσι, άναστενάζε και γύρευε κάποιον να έξομολογηθί για να ξεθυμάνη.

Ένα πρωί πήγε να τον ιδί ο Φωνακλάς.

—Κουκουρούκου ! τον χαιρέτησε. Τί έχεις κι' είσαι λυπημένος ;

Κι' ο χοίρος του τα έξομολογήθηκε όλα.

—Καλά και δίκαια λοιπόν έκαμε ο Άψύς να κυνηγήση σένα, του είπε ο Φωνακλάς. Θέλησε να σε μάθη να μνή είσαι κακός, πονηρός κι' έκδικητικός. Ά, μου άρέσει ξόταν ο Άψύς ! Μ' ης χρειάζόταν κι' ένας τέτοιος δυνατός και δίκαιος, για να μάς

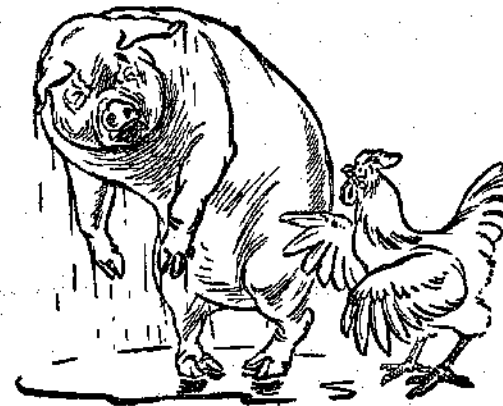
βάζη στη θέση μας, να κρίνη τις διαφορές μας, να παύη τις φιλονεικίες μας και να μάς τιμωρή όταν δεν κάνουμε καλά. Κι' η γυναίκα μου η Άσπροούλα, που και δεν έξρει άκόμα τί πηγες να της σκαρώσης, θα εύχαριστήθη πολύ άμα τό μάθη. Πάω να της τό πώ !

Άλήθεια, τα πουλιά και τα τετράποδα της αυλής ήταν πιο ήουχα, πιο φρόνιμα και πιο εύγενικά μεταξύ τους, από τον καιρό που πήγε ο ταύρος. Κι' έζησαν αυτά καλά και μεις καλύτερα.

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ «ΠΟΥΛΙΩΝ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ»

Έπειδη δεν έμεινε άρκετός χώρος στο σημερινό, τό τέλος των «Τριών Μικρών Σαματοφυλάκων θα δημοσιευθί στο έρχόμενο.

ΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

- Συνέχεια από το προηγ. και τέλος -

Μάρκος. - Μπα; Τι μουσικό;

Μόνικα. - Άκουσέ με. Η γιαγιά σου άγόρασε ένα ραδιόφωνο - εκείνο εκεί...

Μάρκος. - Ά, ναι, εγώ ξέρω από ραδιόφωνα, έχω φτιάσει στο σπίτι κι' ένα μοναχός μου. Για να το ιδώ. Άν διορθώνεται, θα το διορθώσω.

Μόνικα. - Έλα να το ιδής. Γρήγορα όμως, γιατί φοβάμαι μην έρθει ή γιαγιά και μās προφτάσει.

Μάρκος. - Άνοιγει το ραδιόφωνο και το περιεργάζεται προσεχτικά.

Μόνικα. - Τί καλά! Φύγε γρήγορα από κεί, να μη σε ιδούν!

Μάρκος με προσποιητή χαρά. - Ά, γιαγιά μου, τί καλή πού είσαι!

Μόνικα. - Άντρες, Κολέττα! Καλέ, αυτό δουλεύει!

Μάρκος με προσποιητή χαρά. - Ά, γιαγιά μου, τί καλή πού είσαι!

Μόνικα. - Άντρες, Κολέττα! Καλέ, αυτό δουλεύει!

Μάρκος με προσποιητή χαρά. - Ά, γιαγιά μου, τί καλή πού είσαι!

Μόνικα. - Άντρες, Κολέττα! Καλέ, αυτό δουλεύει!

Μάρκος με προσποιητή χαρά. - Ά, γιαγιά μου, τί καλή πού είσαι!

Μόνικα. - Άντρες, Κολέττα! Καλέ, αυτό δουλεύει!

Μάρκος με προσποιητή χαρά. - Ά, γιαγιά μου, τί καλή πού είσαι!

Μόνικα. - Άντρες, Κολέττα! Καλέ, αυτό δουλεύει!

Γιαγιά. - Καθήστε ν' ακούσετε σεις, εγώ θα πάω στην τραπέζια.

Κολέττα στη Μόνικα. - Τά βλέπεις; Δέν είχε καμμιά βλάβη.

Άνδρέας. - Βέβαια. Έγώ ξέρω απ' αυτά, δά μπορούσα να το χαλάσω.

Μάρκος. - Όχι, αγαπητά μου ξαδέλφια, δέν ξέρετε όλη την ιστορία.

Μάρκος. - Άντρες, Κολέττα! Καλέ, αυτό δουλεύει!

Μάρκος. - Όλες οι παρακαές, Μάρκος.

Μάρκος. - Όλες οι παρακαές, Μάρκος.

ΟΙ ΟΡΝΙΘΕΣ ΤΟΥ ΤΑΪΚΟΥΝ

ΚΙΝΕΖΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ

- Συνέχεια από το προηγούμενο -

Άς εργασθώ λοιπόν, εξακολούθησε ο Πίν-Χό, αφού είναι ανάγκη, άς καπιάσω, άς κάμω και τήν πιό τραχειά εργασία.

Τώρα μιλάς, λογικά, είπε ο υπουργός. Δέν μου λές, τί δουλειά έκανες ως τώρα;

Ο Πίν-Χό διηγήθηκε στο Μανδαρίνο πως έσπούδασε τρία χρόνια μετά το θάνατο του πατέρα του, πως παράτησε ύστερα τά γράμματα για να γίνη έμπορος ή βιομήχανος, και πως, αφού είδε πως δέν ήταν «προκοπή» στο κεραμουργείο του Ζά Ουάν, γιατί θα περίμενε πολλά χρόνια ως να γίνη διευθυντής, αποφάσισε ναρθη στην Ίαπωνία και να γίνη γεωργός.

Ο Μανδαρίνος, αφού άκουσε προσεχτικά αυτή τή διήγηση, είπε:

Είμαι λυπηρό να καταδέχεται ο γιός ενός γραμματισμένου να γίνη γεωργός. Μου άρρασει ώστόσο ή έξυπνη φυσιογνωμία σου και φαντάζομαι πως είσαι για κάτι καλύτερο.

Άκουσε, θα σου κάμω τρεις ερωτήσεις, κι' αν μου άπαντήσεις σ' αυτές καλά, εγώ θα φροντίσω για το μέλλον σου.

Ά! Έκαμε ο Πίν-Χό με χαρά και μ' έλπιδά.

Τρεις ερωτήσεις δέν μπορούσε να ξέρη και ναπαντήση καλά; Τρία χρόνια έσπούδασε γλώσσα, αστρονομία και ιστορία.

Ο Μανταρίνος διατύπωσε τήν πρώτη;

Μπορείς να μου πής εσύ, πώς

βλέπετε, δέν τιμωρούνται. Καμμιά φορά τά πράγματα σκεπάζονται.

Άλλά και όταν σκεπάζονται, πάλι πρέπει να διδάσκονται κανείς και να βάζη μυαλό.

Άντρες, Κολέττα! Καλέ, αυτό δουλεύει!

Μάρκος. - Άντρες, Κολέττα! Καλέ, αυτό δουλεύει!

Μάρκος. - Άντρες, Κολέττα! Καλέ, αυτό δουλεύει!

Μάρκος. - Άντρες, Κολέττα! Καλέ, αυτό δουλεύει!

Μάρκος. - Άντρες, Κολέττα! Καλέ, αυτό δουλεύει!

Μάρκος. - Άντρες, Κολέττα! Καλέ, αυτό δουλεύει!

Μάρκος. - Άντρες, Κολέττα! Καλέ, αυτό δουλεύει!

Μάρκος. - Άντρες, Κολέττα! Καλέ, αυτό δουλεύει!

Μάρκος. - Άντρες, Κολέττα! Καλέ, αυτό δουλεύει!

Μάρκος. - Άντρες, Κολέττα! Καλέ, αυτό δουλεύει!

Μάρκος. - Άντρες, Κολέττα! Καλέ, αυτό δουλεύει!

Μάρκος. - Άντρες, Κολέττα! Καλέ, αυτό δουλεύει!

Μάρκος. - Άντρες, Κολέττα! Καλέ, αυτό δουλεύει!

Μάρκος. - Άντρες, Κολέττα! Καλέ, αυτό δουλεύει!

Μάρκος. - Άντρες, Κολέττα! Καλέ, αυτό δουλεύει!

τώρα κατέστρεφα άσυλλόγιστα τό σκάδιό μου κι' όταν τό μετανόουσα, ήταν άργά.

Η ελικρινειά σου μου άρρασει, είπε ο Μανδαρίνος άποκρίσου καλά και στην τρίτη μου ερώτηση και σου δπόσχουμαι τήν ευνοιά μου.

Ο Πίν-Χό έκαμε μιá βαθειά υπόκλιση. Ο Κίν-Δόγκ έμεινε λίγες στιγμές σκεπτικώς με τό δάχτυλο στο μέτωπό του.

Τρίτη ερώτηση! Ποιό είν' εκείνο πού ο κοινός άνθρωπος τό βλέπει καθέμερα, ο ύπουργός σπάνια, ο αυτοκράτορας ακόμα σπανιώτερα, κι' ο Θεός ποτέ;

Ο θμιοός του! άποκρίθηκε ο νεαρός Κινέζος στη στιγμή.

Εγώ! Έκαμε ο Μανδαρίνος έκστατικός ύφισμένος είσαι έξυπνος νέος και σέ κρατώ κοντά μου.

Μάλιστα, εγενέστατε Μανδαρίνε! Εγώ αρκετά γράμματα γι' αυτή τήν ύπηρεσία.

Είμαι βέβχιος; Βεβαίωτατος! Άν εσείς, έξοχώτατε Κίν-Δόγκ, άμφιβάλλετε, μπορείτε να τά μετρήσετε μόνος σας.

Όχι, ευχαριστώ! Είμαι πιό έξυπνος απ' όσο έφανταζόμου. Δέν πρέπει να ρωτᾶ κανείς για πράγματά πού δέν μπορεί να τά εξακριβώση.

Όπως δὴποτε, καλά άποκρίθηκες στην πρώτη ερώτηση. Άκουσε τώρα τή δεύτερη.

Είμαι δλος αυτιά, έξοχώτατε. Ποιός είναι ο ετυχεότερος άνθρωπος της Ίαπωνίας;

Άδίστακτα ο Πίν-Χό άποκρίθηκε: Όποιος νομίζει πως είναι.

Εδγε, παιδί μου! Σύντομη ή άπάντησή σου άλλά έχει μέσα της δλάκερη φιλοσοφία. Ο Κομφούκιος δέν θάπαντούσε καλύτερα. Περίεργο όμως, εσύ, νέος με τόση σοφία, να φύγης από τήν πατρίδα σου και ναρθης γερεύοντας τύχη έδώ.

Ποτέ δέν βάζει κανείς σέ πράξη τά όραία άποφθέγματα πού λέγει, άποκρίθηκε ο Πίν-Χό. Δυό φορές ως

τις βάζαμε στο στόμα μας, μα πού οί Κινέζοι κι' οί Ίάπωνες τίς έχουν για τό εκλεκτότερο φαγητό.

Ο Πίν-Χό έκαμε μιá βαθειά υπόκλιση. Ο Κίν-Δόγκ έμεινε λίγες στιγμές σκεπτικώς με τό δάχτυλο στο μέτωπό του.

Τρίτη ερώτηση! Ποιό είν' εκείνο πού ο κοινός άνθρωπος τό βλέπει καθέμερα, ο ύπουργός σπάνια, ο αυτοκράτορας ακόμα σπανιώτερα, κι' ο Θεός ποτέ;

Ο θμιοός του! άποκρίθηκε ο νεαρός Κινέζος στη στιγμή.

Εγώ! Έκαμε ο Μανδαρίνος έκστατικός ύφισμένος είσαι έξυπνος νέος και σέ κρατώ κοντά μου.

Μάλιστα, εγενέστατε Μανδαρίνε! Εγώ αρκετά γράμματα γι' αυτή τήν ύπηρεσία.

Είμαι βέβχιος; Βεβαίωτατος! Άν εσείς, έξοχώτατε Κίν-Δόγκ, άμφιβάλλετε, μπορείτε να τά μετρήσετε μόνος σας.

Όχι, ευχαριστώ! Είμαι πιό έξυπνος απ' όσο έφανταζόμου. Δέν πρέπει να ρωτᾶ κανείς για πράγματά πού δέν μπορεί να τά εξακριβώση.

Όπως δὴποτε, καλά άποκρίθηκες στην πρώτη ερώτηση. Άκουσε τώρα τή δεύτερη.

Είμαι δλος αυτιά, έξοχώτατε. Ποιός είναι ο ετυχεότερος άνθρωπος της Ίαπωνίας;

Όποιος νομίζει πως είναι. Εδγε, παιδί μου! Σύντομη ή άπάντησή σου άλλά έχει μέσα της δλάκερη φιλοσοφία. Ο Κομφούκιος δέν θάπαντούσε καλύτερα. Περίεργο όμως, εσύ, νέος με τόση σοφία, να φύγης από τήν πατρίδα σου και ναρθης γερεύοντας τύχη έδώ.

Ποτέ δέν βάζει κανείς σέ πράξη τά όραία άποφθέγματα πού λέγει, άποκρίθηκε ο Πίν-Χό. Δυό φορές ως

τις βάζαμε στο στόμα μας, μα πού οί Κινέζοι κι' οί Ίάπωνες τίς έχουν για τό εκλεκτότερο φαγητό.

Ο Πίν-Χό έκαμε μιá βαθειά υπόκλιση. Ο Κίν-Δόγκ έμεινε λίγες στιγμές σκεπτικώς με τό δάχτυλο στο μέτωπό του.

Τρίτη ερώτηση! Ποιό είν' εκείνο πού ο κοινός άνθρωπος τό βλέπει καθέμερα, ο ύπουργός σπάνια, ο αυτοκράτορας ακόμα σπανιώτερα, κι' ο Θεός ποτέ;

Ο θμιοός του! άποκρίθηκε ο νεαρός Κινέζος στη στιγμή.

Εγώ! Έκαμε ο Μανδαρίνος έκστατικός ύφισμένος είσαι έξυπνος νέος και σέ κρατώ κοντά μου.

κογένεια του γείτονά του. Ούτε ένα γραμματάκι δέν έστειλε στο Ζά-Ουάν. Κι' αυτός μη μπορώντας να τό εξηγήση άλλωτόνικα, ένόμισε πως ο Πίν-Χό πέθανε.

Μην τόν περιμένης πιά! είπε μιá μέρα της κόρης του. Είναι δυνατό να ζῆ και να μη μās δίνη σημετα ζωής;

Σε τί μεγάλη πλάνη βρισκόταν ο Ζά-Ουάν! Μα είχε άδικο πού μπορούσε να φαντασθῆ τήν άληθινή αίτία της σιωπής και της λησμοσύνης του Πίν-Χό!

Η καίμενη ή Σι-Ζι έκλαψε πικρά. Παρηγορήθηκε όμως για τό θάνατο του νέου, όταν ο πατέρας της τήν άρραβώνιασε και τήν επόχη έκείνη, στο παλάτι του Ταϊκούν, του αυτοκράτορα της Ίαπωνίας, συνέθηκε κάτι περίεργο και δυσάρεστο.

Ο Μεγαλειότατος είχε μανία με τίς όρνιθες. Πώς άλλοι βσιολείς και μεγατάνες έχουν για τάλογα ή τά σκυλιά;

Ταϊκούν τρελλαινόταν για κόττες. Για ναποκτήση μιá σπάνια, ήταν έκανός να πούληση τό καλύτερό του πράγμα.

Είχε λοιπόν τόν ώραιότερο όρνιθώνα πού θα μπορούσε κανέννας να φαντασθῆ. Γιατί οί κινέζικες, κογκικινέζικες και γιαπωνέζικες όρνιθες είναι έκτάκτως όμορφα πουλιά.

Δέν μοιάζουν καθόλου με τίς δικές μας, πού μπορεί να είναι καλές και χρήσιμες, αλλά δέν έχουν πολλές όμορφιές.

Οί όρνιθες έκείνες είναι μεγάλες σχεδόν σά γαλοπούλες, έχουν πούπουλα γυαλιστερά και πολύχρωμα, και στο κεφάλι μιá μικρή φούντα πού τους πηγαινει θαυμάσια.

Με άλλους λόγους, ή κινέζικη όρνιθα είναι ή βασιλισσα των όρνιθων.

Κάθε αόλικός πού επιθυμούσε ναποκτήση από τόν Ταϊκούν μιá χάρη, μιá ευνοία, ένα ρουσφέτι, δέν είχε παρά να το χριση μιá σπάνια κόττα ήταν βέβχιος πως β,τι ήθελε θα τό είχε.

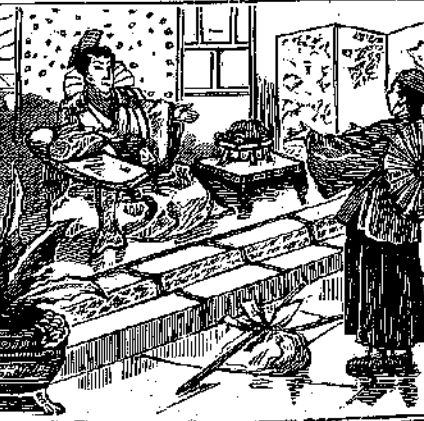
Εκείνο λοιπόν τόν καιρό μιá φοβερή επιδημία, ή καλύτερα επιζωοτία, έπεσε στο λαμπρό αυτοκρατορικό όρνιθώνα.

Οί κόττες ψαφούσαν οί καίμενες σάν τίς μύγες κι' εσα γιατρικά και ζόρκια κι' αν τους έκαναν, ήταν άδύνατο να τίς σώσουν.

Αιολοιούθε!

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

(Παράφρ. από τό Γαλλικό της Λεϊλά-Χινεόμ)

« Άν εσείς, έξοχώτατε, άμφιβάλλετε, μπορείτε να τά μετρήσετε μόνος σας! » (Σελ. 372 στ. γ')

νόμων» δὲν ὑπάρχει· ἀλλὰ μπορεῖς νὰ κάμῃς ἕναν μόνον σου, γράφοντας ὅλα τὰ ψευδώνυμα ποὺ ἔχουν δημοσιευθῆ σὲς 'Ἐγκρίσεις Ψευδωνύμων» ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου ὡς σήμερ(α) **Βιργίλιον** (εἶδος κ' ἄλλη μιὰ 'Ἀσκηση σου δημοσιευμένη δ κ. Φαίδων ο' εὐχαριστῶ πολὺ ἑστέλα φέλλο καὶ 3 τετράδια) **Σίφουναν, Διώνιον Θερόλλον** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 5 Σεπτεμβρίου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 233ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων, Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 18 Νοεμβρίου.

504. Δεξιόγραφος

Σὲ μιὰ καλὴ συγγένισά μου ἐκόλλησα Σύμφωνο δόξαρο μπροστά, Καὶ μιὰ γυναῖκα ἀπέσπασα ἀναπόλησα Ποῦ ἐπρόλεγε τὰ μέλλοντα, ἡ διαβόλισσα, "Ὅχι ὅμως πάντα καὶ σωστά. Ἄδελφ

505. Στοιχειογράφος

Λεξούλα εἶναι κοινή, Τὴ λέξ κάθε στιγμῆ, "Ἄν καὶ ποτὲ μονάχη; Καὶ ρήμα πρέπει νάχη. Μ' ἂν σύμφωνο προσθέσης. Θεὸ θάποτελέσης. Τρόπα στὸ Νερὸ

506. Μεταγραμματισμός

Θριάμβους πῶς θυρίζε ἀρχαίον, Ἑλλήνων δόξες καὶ Ρωμαίων, Ὑγρὸ τοῦ σώματος θά γίνη, Ἄν ὁ λαμῶς του ἴδιος δὲν μείνη. Διπρόσωπη

507. Αἶνιγμα

Ψάρι δὲν εἶμαι καθαντὸ, τοῦ μοιάζω Γιατί ζῶ πάντα μέσ' τῆ θάλασσα, Καὶ εἶ μεγάλο, δυνατό!

Ὁρθογραφία, τόνο, δὲν κοιτάζω, Τὴν τάξη δὲν συμφώνων χάλιασα, Κι' ἔκαμα ἐσώφρονο ζεστό. Βαρῶνος Μαγιάκουζεν.

508. Κλίμαξ

Κάθε παύλα ἀντιπροσωπεύει ἕν γράμμα. Καὶ ἀναγινώσκονται κατὰ σειρὰν ἐκ τῶν ἄνω: στοιχείων, ὀρυκτῶν, ὄργανων, νήσων, ἀρχαῖος ποιητῆς κράτος τῆς Ἀφρικῆς, κόλπος, φιλόσοφος. Καμπρὸν

509. Κρυπτογραφικὸν

- 123456789 = Ναυτικὸν ἀξίωμα.
- 2843 = Μήτηρ ὀμηρικῆ ἡρώος.
- 365 = Χρόνος.
- 456578 = Θόρυβος, σύγχις.
- 5678 = Κεφαλή, ἐξουσία.
- 68436 = Ὅμιλος, ἀγοραεὶ.
- 7865 = Πᾶς τόπος.
- 8156 = Σπλάγχνον.
- 93486 = Σῶσις.

510-514. Συμφωνογράφος

Δι' ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου, ὁσαυδήποτε φορὰς ἐπαναλαμβανόμενου, μεταξὺ τῶν κάτωθι φωνηέντων, τῶν ὁποίων ἡ τάξις εἰς ἕκαστον συμφῶν δόναται καὶ νὰ μεταβληθῆ, νὰ σχηματισθοῦν πέντε λέξεις:

ιαω-ιοια-υαι-αη-ιε
Αἰώνιος Θρόλλος

515-519. Ὁμοιομορφα Ἑλλειποσύμφωνα

A * * A

1, σύνδεσμος· 2, ἀγώνισμα· 3, ἑλληνική πόλις· 4, ὄργανον· 5, ἐπίσημα. Μαῦρος Διαμάντι

520. Λογοπαλιγγιον

Πόσα καὶ ποῖα γράμματα θά πάρῃς γιὰ νὰ πῆς στὴν Ἄγορά;

521. Γεῖφος

οψ οψ Τ Τ
οψ οψ Αἶμος Στήμ φ ὄφῆς
οψ οψ Τ Τ
οψ Τ

Στέφανος τῆς Δόξης

Παράγραμα:—Ἡ προθεσμία ἀποστολῆς λύσεων τοῦ φύλλου 40 εἶναι μέχρι τῆς 4ης Νοεμβρίου καὶ τοῦ 41 μέχρι τῆς 11ης Νοεμβρίου. Κατὰ λάθος ἐτυπώθη «Σεπτεμβρίου».

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 27.

311. Ἰώσηπος (Ἡῶς, ἴπος).—312. Λίθανος-κλίθανος.—313. Αἰγαῖον-Αἰγαῖον.—314. Ὁ γαῖπος, ἡ γαῖπιη.

315. Σ Α Σ Η

Ο Χ Ο Τ
Η Σ Ν Η
Λ Α Ο Ο Π Ε Ρ Α
Μ Μ Υ Κ Ρ Ι
Ι Ε Ρ Α

316. ἈΣΚΛΗΠΙΟΣ (σηκός, Κασπία, Δίλλη, Ἡσαῖος, πῆλη, Ἰλισσός, οἶκος).—317-319. 1. Ἄσος, Θάσος, θάρρος, φάρος, φόρος, ὄρος. 2. Φόρος; κόρος, κόκος, τόκος. 3. Σύρος, Τύρος, τύφος, τάφος, Πάφος.—320. ΑΡΑΧΝΗ (ΣΟΡΟΚΣ) ΣΚΟΡΟΣ (ΑἴΣων, ΡΙΘ, Ἀγρός, Χίος, Νικόλαος, Ἡῶς).—321. Νους ὄγιης ἐν σώματι ὄγαι.—322. Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητῶν (σελ εἰς σὺν, ἔργα, σ' Ἰὸς σὺν, δρόμοι, τόν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[AZ' - 639]

Γλαυκίπης Ἀθηνᾶ—Σίνα. Σοῦ ἔρασε; Ἄν μπορῆς ἀποκαλύψῃ με!.. Ἐμπρός! ΣΙΜΟΓΝ

[AZ' - 640]

Κοκκινόπιπερο, πῶς πάει ἡ μελέτη; Δὲν πηγαίνει στὸν κινηματογράφου; Στέφανος τῆς Δόξης

[AZ' - 641]

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Αὐτοῦ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ Μεγάλῃ σურῇ ἀπαντήσεων διπῆρες, γι' αὐτὸ προσπαθήσαμε νὰ κρίνομε ὅσο μποροῦσαμε καλύτερα τὰς ἀπαντήσεις. Ἐλπίζομε κανένα νὰ μὴ ἀδικήσαμε. 1ον) Θαλασοπούλι, 2ον) Ὑδραίουπουλο, 3ον) Στένοιαστὴ Ζωή, 4ον) Ἀκτὲ Ἰράμ. Τὰ βραβεῖα θά σταλοῦν ταχυδρομικῶς.

«ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΑΟΙ»

[AZ' - 642]

Ὑδραίουπουλο, Θηριοδαμαστή, εἶπα μορφῆ; Ὁ ἔκτος ταρματίας εἰς τοὺς προβαλκανικοὺς τῶν 900 δὲν ἤμουν ἐγὼ. Εἶμαι πολὺ ἰκανότερος ἀπ' ὅσο φαντάζεσθε. Ἐκτός τούτου δὲν συμμετέχον ἐξ ἴσου ἀθληταί, ἀλλὰ προηγήθησαν καὶ προκριματικοί. ΡΙΓΟΒΕΤΟΣ

[AZ' - 643]

Γαλιάνδρα, Κλδ-Κλδ—Ἀδελφὲς Σέτηρη. Μάθετε λοιπὸν, μικράκι μου, νὰ μὴ διαδίδετε τὰ ψευδώνυμά σας.

[AZ' - 644]

Εθεθήσαν, παρὰ τοὺς πόδας τῆς σκληρὸκαρδῆς Λορελάι, θρηνοῦντες καὶ ὠρούμενοι, ζητοῦντες βοήθειαν, τὸ Ὑδραίουπουλο κ' ὁ Θηριοδαμαστής. Μετὰ πολὺν καιρὸν καὶ πολὺν καιρὸν ἀγῶνα ἀπεφάσισεν ἡ σκληρὴ νὰ παράσχη βοήθειαν: Καθ' ὅσον παγῶσαν τὴν τηλεγραφικῶς [AZ' - 592], (καθυστατημένη)! Ἡσροῦδάιλα, ἀκούστη, καὶ τὸ S.O.S. Ἐκτός Ὀπλιγκαντῶ

[AZ' - 645]

Ἀλλαγὴ διευθύνσεως: Ἄνδρα Ἑλένη Παπαμάρκου, Λεωφόρος Ἀλεξάνδρου (διὰ Ἀητιήτους) Κέρκυραν. ΑΗΤΗΤΟΙ

[AZ' - 646]

Ἐνθὴ Νεράδα, Σερπαντίνα, Μαριονέτα, ἀλλήλογραφούμε: Γράφατέ μου πρῶτες εἰς τὴν [AZ' - 384]. Ἰποπλοίαρχε Κριστιαν, τὸ τηλεφώνημα ἦταν καθυστατημένο κ' ἐγὼ τότε εἶπα. ΒΕΡΟΝΙΚΟΣ

[AZ' - 647]

Ὁ Δὸν Κιχῶνης ζητᾷ τὸ Σάντζο του. Ὁ εὐρὸν ἀρεφθῆσεται μὲ κονταροχτυπήματα. Ἐν ἀνάγκῃ δέχεται καὶ τετραδιάκια, ἀπ' τὴν μικρὴ τάξη. Δίσις: Ν. Ἀναγνωστῆπουλον, Ἀφροδίτης 5, Καλλιθέαν, διὰ: Δὸν Κιχῶνη

[AZ' - 648]

Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνητη ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικῶ με δλους-εσ' στείlate: L. Nicolaidis, rue d'Athenes 78, Limasol - Chypre. Ρεμῆς

[AZ' - 649]

Ντέτικτιβ-Φάντασμα = Σπῆρος Μοῦτσος, ἀρκιὰ ἐδρασεσ με κὺτὸ τὸ ψευδώνυμο. Γαλαξειδιώτικο Καράβι

[AZ' - 650]

Μπαριεφλάδ—Ἑλένη Κόντου. Κεραμίδα!!! Γαλαξειδιώτικο Καράβι

[AZ' - 651]

Κατάσκοπος 33—Ἰωάννης Παγανόπουλος. Παρακαλῶ λιγώτερη κατασκοπεῖα!!! Γαλαξειδιώτικο Καράβι

[AZ' - 652]

ΠΡΟΣΟΧΗ εἰς τὴν ἀλλαγὴ διευθύνσεως μου. Ἄγιος Σοφίας 10, Θεσσαλονίκη. Ζαροτηδῶν, θά γίνη ἐλλειψίς μελέτης ἀπὸ τὰ πολλὰ σου γράμματα. Φαίνεται καλοπερνᾷς στὴν Γλυφάδα. Ἐγγραφα δὺο φορές. Περιμένω. ΕΥΑΝΝΑ

[AZ' - 653]

Πρωτομπαίνοντας στὸν Διαπλαστικὸν χαϊρετῶ, ἀλλήλογραφῶ, ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικῶ καὶ γράμματόσημα με δλους-εσ. Ἄπαντὸ τάχιστα. Γράφατε: Δούνα τῆς Σπάρτης. Ποστ Ρεσάντ, Χαλκίδα.

[AZ' - 654]

Γιὰ σας, Διαπλαστούλα, Μπράστ-Μπρίστ, ἦρθα κ' ἐγὼ στὴν κίνησή σας. Παράγραφα χωρὶς παρεξήγηση. Μεγάλῃ Ἰδέα

[AZ' - 655]

Ω! Μωρουδέλι! Ω! κὺρ-Ὀπλιγκαντῶ! Ὁ ἀλήθεια με ἀνακαλύψατε; Μά... καίμενοῦλιά μου... τί λάθος κάνετε! Τὸ Μωρουδέλι εἶς μεγαλῶση ἀκόρα, καὶ ὁ Ὀπλιγκαντῶ εἶς γίνη δούξ πρῶτα!!!

[AZ' - 656]

Ἀρχικατάσκοπος 22, Δεξ-Αἰζόν, Βασιλέα τοῦ Χριστοῦ, Χιονισμένο Λενεράκι, Ἄγνὸ Μεγέξδρακι, Ἀπομονημένη Ἑλπίς, ἡ γνωριμία σας με κατενόουσα. Στέφανος τῆς Δόξης, ἐνοουσα τὸ πρῶην Κοκκινόπιπερο. Ἐπομένως ὑπάρχει κίνδυνος πορκιάς. Στέλλα Βιολάντη